

D ů v o d y:

Při právním posouzení jest vycházeti z toho, že pěstounskou smlouvou ze dne 1. září 1937, jež byla schválena poručenským soudem, zavázal se Karel S., že bude své nezl. vnučce Marii S. poskytovat náležitou výživu, šaty a jiné potřeby i lékařské ošetřování svým nákladem. O pěstounství pojednává občanský zákoník jedině v § 186, neřeší však spornou otázku, o níž jde. Výživa slouží k opatření potřeb, aby byla fysická existence člověka zachována (Sedláčkův komentář k obč. zák. IV. s. 681 č. 7). Z tohoto účelu výživy jakož i z jejího pojmu vůbec plyne, že nemanželské dítě má nárok jen na jednu výživu. Tomu nasvědčuje srovnání § 166 a §§ 796 (slova (»nedostávající se výživa«), 1042 a 1418 (srov. také Gl. U. č. 3181). Přísluší-li dítěti nárok na výživu proti nemanželskému otci a zároveň proti pěstounovi, lze tento nárok proti nemanželskému otci uplatniti jen tehdy a potud, pokud pěstoun není s to, aby dítě živil. Že by šlo o takový případ, to dovolací stěžovatel ani netvrdil. Z ustanovení § 170 obč. zák. nemůže dovolací stěžovatel nic těžiti, poněvadž se týká smírů mezi rodiči, kdežto v projednávané věci jde o smlouvu pěstounskou, jež nebyla uzavřena mezi nemanželskými rodiči. Námitka dovolacího stěžovatele, že pěstounskou smlouvou se pěstoun nevzdal nároku na náhradu poskytované výživy a výchovy vůči nemanželskému otci, neobstojí, neboť nejde tu o nároky pěstouna proti nemanželskému otci schovanky. Rovněž neopodstatněná je další námitka dovolacího stěžovatele, že ani dítě se nevzdalo svého alimentárního nároku proti otci; vždyť vyživovací povinnost nemanželského otce nebyla napadeným usnesením prohlášena za zaniklou, nýbrž návrh na výživné byl zamítnut jen toho času.

Čís. 17356.

Nevyhověl-li exekuční soud pro tentokráte návrhu knihovního věřitele, aby bylo učiněno opatření, aby mu vnucený správce zaplatil úroky z knihovních pohledávek (§ 120 č. 4 ex. ř.) a poukázal-li ho s těmito nároky na pořad práva, nejde ani o případ § 132 č. 3 ani o případ § 132 č. 4 ex. ř. a stížnost knihovního věřitele do usnesení exekučního soudu je přípustná.

(Rozh. ze dne 25. července 1939, R I 484/39.)

Knihovní věřitelka Anna K-ová žádala, aby okresní soud (exekuční komisař) učinil v rámci dozorčího práva, jež mu přísluší vůči vnucenému správci podle § 114 ex. ř., s urychlením opatření v tom směru, aby vnucený správce jí zaplatil úroky z knihovních pohledávek v žádosti uvedených. Soud první stolice zamítl pro tentokráte žádost knihovní věřitelky za výplatu úroků a odkázal žadatelku s jejími nároky na pořad práva, a to v podstatě proto, že nejsou jednak dosud

schváleny správní účty předložené vnuceným správcem a jednak jsou nároky žadatelky vůbec sporné pro pohledávku namítnutou kompenzando vnuceným správcem. V rekursu do tohoto usnesení namítala knihovní věřitelka zejména, že neměla býti vůbec odkazována na pořad práva. Rekursní soud odmítl rekurs knihovní věřitelky, ježto jde o rozhodnutí, jímž první soud odepřel dáti vnucenému správci poukaz k zaplacení výdajů uvedených v § 120 čís. 5 ex. ř., a proti takovému usnesení není podle § 132 čís. 3 resp. 4 ex. ř. rekursu. V rekursu do tohoto usnesení napadá knihovní věřitelka tento názor rekursního soudu, dovozujíc, že v souzené věci nedopadá ani ustanovení § 132 čís. 3 ex. ř. ani ustanovení § 132 čís. 4 ex. ř.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

Důvody:

Podle § 132 ex. ř. jest nepřipustným rekurs proti usnesením, kterými: 3. správci dávají se poukazy, jakým způsobem má vésti správu, a o zaplacení výdajů, vytčených v § 120; 4. exekuční soud nařizuje, aby shledané vady a nepravdelnosti při správcově hospodářství byly odstraněny. V projednávaném případě nebyly však soudem první stolice uděleny správci poukazy, o nichž se mluví v § 132 čís. 3 ex. ř., nýbrž soud první stolice nevyhověl pro tentokráte návrhu knihovní věřitelky, aby bylo učiněno opatření, aby vnucený správce jí zaplatil úroky z knihovních pohledávek. »Poukazem« jest příkaz osobě třetí, t. j. v tomto případě vnucenému správci, aby se řídil pokyny v určitém směru mu danými. V projednávané věci však nešlo o opatření, jímž by exekuční soud přímo správci uložil, aby postupoval určitým způsobem, nýbrž exekuční soud rozhodl tu o návrhu knihovní věřitelky, aby vnucenému správci byl dán poukaz v určitém směru, zamítl pro tentokráte tento návrh a odkázal navrhovatelku s jejími nároky na pořad práva. Takové usnesení není však totožné s poukazem vnucenému správci a nespadá proto pod ustanovení § 132 čís. 3 ex. ř. Ani ustanovení § 132 čís. 4 ex. ř. tu nedopadá, ježto exekuční soud nenařídil napadeným usnesením, aby shledané vady a nepravdelnosti při správcově hospodaření byly odstraněny. Nejde tu ani o pouhé zamítnutí návrhu, domáhajícího se odstranění vad při správcově hospodaření, nýbrž o rozhodnutí o nároku knihovní věřitelky, aby jí byly vypláceny úroky z knihovních pohledávek, zejména i v tom směru, že o jejím nároku jest rozhodovati pořadem práva. Bylo tudíž usnesení prvního soudu takovým usnesením v exekučním řízení, proti němuž je přípustný rekurs, ježto ho zákon výslovně nevylučuje (§ 65 ex. ř.).

Čís. 17357.

Nelze-li vyhověti návrhu na exekuci vnuceným vkladem zástavního práva, nelze bez výslovného návrhu naříditi ani záznam zástavního